

ZBILJA, KAKO MU TO USPIJEVA!?

Čuje se: Franko Bušić nas neprestano sablažnjava! Ali, kako mu to uspijeva? Lako. Primatom estetske rigoroznosti u povlaštenoj umjetničkoj komunikaciji. Uostalom, važni umjetnici to redovito i osebujno čine. S velikim i neskrivenim užitkom. Ovaj samoprovani barba povazan naganja usplahirene piplice, svih erotskih uzrasta, kroz *be!*-ton i drač malograđanske snishodljivosti. Ali, kako mu to uspijeva!? Lako! Jer: stvarnost je moćan afrodizijak.

Ovaj pohotnik sa izvanserijskim pjesničkim rodovnikom nikad ne spava u vrijeme velikog odmora. K(l)inički kazano, *lolitizam* je plaho orošena os Bušićevog pjesničkog ludizma. Umakanje u svježju boju njegovo je životno i umjetničko poslanje. Bušić nije shizoid Napretka. Usuprot, njega tangira Igra, i samo igrica: amoralna, vazdazelena, spasonosna. Takva igra koja se odvija na rubu dadaističke iritacije; lijevovidljiva, desnousnula, samodostatna, i (ne)dolično žgoljava. Franko Bušić vjeruje u lucidnu minutažu koju je sebi suvereno dodijelio, kao jedini trener svoje iskričave razobručenosti. Iz ove raskuštrane i oštrozube pjesničke zbirke doznajemo, da je uz taj pustopašni *credo* pristao u svojoj juvenilnoj desetoj, kad ga je Moira ispljunila kroz šoferšajbu očuhovog automobila (Ne moram se truditi), ravno u (proto)komatozno stanje: koje revnosno njeguje do danas. Uprkos svemu, ovaj žilavi obdarenik marljivo radi, dok mu ini umjetnički destilati ispiru t(r)agove patnje na bezmalo sumanutom licu, kano najpodmukliji alkohol.

Za samobitne umjetnike, mane su jednako važne kao i vrline, ako ne i ponornije. Bušićeva je mana očita, i nadasve pokretljiva: *slonovsko zlopamćenje*. Po duši kazano, ima je posvud: u njegovim pjesmama, na njegovim slikarskim platnima, u kolokvijalnom saobraćaju (u naravi i na društvenim mrežama). Bez dvojbe, Bušić uživa u žestokim obračunima kod *Fuck you* govedarnika. Dakle, kako mu to uspijeva? Lako. U zemlji slomljenih zagrljaja koja predugo pati od akumuliranog manjka preporodnih gibanja. Evo rječite pjesničke forenzike: *u stadu špijunskih krletki/ cvokoću kvocaju gizdelini/ farsa im s nosovima srasla/ krunišu priglupe slijepci prevarante/ i pohotnice k tome/ sumanuto sirutku srču// istrunuše utrobe truba/ istrunuše žlijezde žezla//..* (Apokalipsa III). Razumljivo, u sumornu ozračju prostačke osrednjosti, ovaj pjesnik sladostrasnih iscjedaka ne pronalazi svoje prosunčano mjesto. Značajna ohrabrenja i cehovska priznanja Bušić listom dobiva u zemljama našeg pothlađenog dobrosusjedstva, gdje sunca baš i nema, onako izobilno, ali su izvidnički potencijali književnog stvaralaštva, unatoč svemu, odvažno štitili i obranili svoje (sebe)oslobodilačko dostojanstvo.

Nema sumnje, Franko Bušić je posvećenik jezične magije. Pa bio on u međuvremenu i nečiji „barba“, obična baraba, ili nešto treće (što se rijetko sreće). U cjelini gledano, Bušićev pjesnički opus anticipira i unekoliko podupire uvođenje kvalitetnog i vremenu primjerenog zdravstvenog odgoja u hrvatske domove i škole. Ako se ta bezodvlačna i svake hvale vrijedna nakana obistini, Bušić bi mogao i češće **boraviti** kod kuće, radeći ono što ipak najbolje zna: *destilirati začudnu umjetnost inicijacijskog vokabulara.*

Dr. sc. Andrija Crnković